

Розмова колишніх

КУПИТИ

Двоє ведучих, одна фальшива історія кохання – і справжні іскри в ефірі. Шей Голдштейн працює на громадському радіо в Сіетлі вже майже десять років. Вона обожнює свою роботу й не уявляє себе ніде більше. Але з появою нового колеги — Домініка Юна, магістра журналістики, — все змінилося. Він упевнений, що розумніший за всіх, і між ними постійно виникають конфлікти.

Коли радіостанція опиняється на межі закриття, Шей пропонує нестандартну ідею: нове шоу, де колишні закохані даватимуть поради про стосунки. Керівництво в захваті — і вирішує, що Шей та Домінік будуть ідеальними ведучими. Попри те, що вони насправді ніколи не були парою, їм доводиться вдавати колишніх у прямому ефірі.

Спершу це просто ролі. Але слухачі закохуються в шоу, а між Шей і Домініком починає зароджуватись щось справжнє. Та що більше вони зближуються, то складніше стає брехати.

І врешті їм доведеться вибирати: продовжувати шоу — чи сказати правду, яка може все зруйнувати.

Дякую тобі, Іване, що вирушив у цю подорож зі мною. За твою непохитну підтримку і те, що любиш історії так само, як і я. З тобою завжди відчуваю себе як вдома.

Я не шукаю історії з думкою про хибність, ні. Але річ у тім, що багато чудових історій ґрунтуються на людських помилках.

— Айра Гласс

У моїй акустичній кабінці Домінік Юн.

Він знає, що це моя кабінка. Чотири місяці на радіо — достатньо часу, аби зрозуміти, що вона належить мені. Це зазначено у розкладі станції, який синхронізується з нашими робочими електронними скриньками. Синя бульбашка чітко вказує: *кабінка В: Голдштейн Шей. Повторюється: понеділок - п'ятниця, 11:00-12:00. Закінчується: ніколи.*

Я б постукала, але головна особливість акустичної кабінки — звукоізоляція. І хоча перелік моїх недоліків міг би заповнити пів години ефіру без реклами, я не настільки жахлива, щоб увірватися туди й зіпсувати запис Домініка. Він може бути найменш кваліфікованим репортером Тихоокеанського громадського радіо, але я надто поважаю мистецтво зведення звуку. Усе, що відбувається всередині цієї кабінки, — священне.

Тож я спираюся на стіну навпроти й починаю потроху мовчки закипати, поки червоний напис «ЗАПИС» над дверима то загоряється, то гасне.

— Займи іншу кабінку, Шей - кричить ведуча мого шоу, Палома Паверс, прямуючи на обід. (Вегетаріанська якісоба з вуличного кафе навпроти, щовівторка та щочетверга упродовж останніх семи років. Закінчення: ніколи).

Я могла б зайняти іншу кабінку. Але бути пасивно-агресивною значно веселіше.

Громадське радіо — це не лише солодкі голоси інтелектуалів, які просять грошей під час збору пожертв. На кожну посаду тут претендує сотня відчайдушних випускників факультетів журналістики, які «просто обожають *«Життя по-американськи»*». Іноді доводиться бути жорстоким, якщо хочеш вижити.

Хоча я радше вперта, ніж жорстока. Ця впертість допомогла мені десять років тому отримати тут стажування. І тепер, у свої двадцять дев'ять, я стала наймолодшою в історії старшою продюсеркою на станції. Це було моєю мрією з дитинства. Щоправда, у дитячих фантазіях я сиділа перед мікрофоном, а не за комп'ютером.

Нарешті об одинадцятій двадцять двері акустичної кабінки відчиняються. До цього я встигла запевнити свою асистентку-продюсерку Руті Ляо, що проморолики будуть готові до полудня, і перехопила погляд журналістки з екології Марлен Гаррісон-Сйтс, яка вибухнула сміхом і зникла у значно гіршій кабінці Б.

Першим я бачу його черевик, блискучий чорний «оксфорд»!. І вже далі — усі сто вісімдесят сантиметрів Домініка Юна, одягненого у сірі штани й бордову сорочку з розстебнутим верхнім гудзиком. Він стоїть у дверях кабінки В, насуплений над своїм сценарієм, схожий на модель для ділового повсякденного стилю з якогось стокового фото.

— Ти промовив усі слова в правильному порядку? — запитую.

— Думаю, так, — цілком серйозно відповідає Домінік, звертаючись не до мене, а до сценарію. — Я можу тобі чимось допомогти?

Додаю до свого голосу якомога більше солодких нот.

— Просто чекаю, коли звільниться моя кабінка.

Оскільки він усе ще загороджує мені шлях, продовжую уважно його вивчати. Рукави заковчені до ліктів, а чорне волосся злегка скуйовджене. Можливо, він від роздратування запустив у нього пальці, тому що його сюжет склався не зовсім так, як він хотів. Це був би приємний контраст з його останніми статтями, які заповнили наш сайт і не мають у собі зовсім нічого, окрім клікбейтних заголовків. Може ті двадцять хвилин у кабінці В стали для нього доленосними й він зрозумів, що не створений для громадського радіо і збирався сказати Кенту, як йому дуже шкода, але ця робота не для нього.

Він працює тут не так довго, аби зрозуміти всі нюанси між кабінками А, Б і моєю улюбленою В: навушники в кабінці В ідеально підігнані, а фейдери на пульті завдяки своїй вазі дуже зручні у використанні. Він не знає, чим ця кабінка особлива для мене: саме в ній я підготувала свій перший випуск про те, як бути без батька на День батька. Після цього ефіру телефонні лінії були зайняті кілька годин, а я слухала ці історії й вперше за багато років відчула себе не такою самотньою, і це нагадало мені, чому я взагалі пішла на радіо.

Я б сказала, що справа не тільки в кабінці: скоріш за все я просто занадто прив'язана до цих семи квадратних метрів і перемикачів.

— Вона у твоєму розпорядженні, — каже він, але не рухається і не відводить очей від сценарію.

— Так і є. Щоденно з одинадцятої до дванадцятої. Якщо твій календар не працює, то слід повідомити ІТ - відділ.

Нарешті він відриває погляд від паперів і дивиться на мене згори. Він спирається на дверну раму, трохи згорбивши плечі. Завжди так робить, певно, звичайні приміщення замалі для нього. Мій зріст — сто п'ятдесят вісім сантиметрів, і я ніколи не усвідомлювала, наскільки низенька, доки не опинилася поруч із ним.

Коли наша секретарка Емма фотографувала його для сайту, то увесь час червоніла. Певно тому, що він єдиний чоловік у редакції, якому ще немає тридцяти років і який не є стажистом. На фото він серйозний, за винятком крихітного натяку на усмішку в кутику рота. Коли фото опублікували, я довго розглядала цей куточок і дивувалася, чому Кент найняв когось, хто ніколи не переступав поріг радіостанції. Кент був у захваті від магістерського ступеня Домініка з журналістики Північно-Західного університету, який постійно входив до рейтингу найкращих університетів країни, та захмарної кількості його журналістських нагород за студентські часи.

Домінік дарує мені найбільш стриману версію тієї усмішки з корпоративної фотографії.

— Було п'ять хвилин на дванадцяті, кабінка стояла порожньою. А у мене, можливо, сьогодні вийде велика новина. Чекаю на підтвердження від ще одного джерела.

— Круто. Я маю звести вступ Паломі, тож... — Роблю крок, щоб увійти до кабінки, але він не рухається, його величезний корпус блокує мені шлях. Я ніби дитинча, яке намагається привернути увагу гризлі.

Усмішка стає ширшою.

— Тобі не цікаво, про що мій матеріал?

— Я впевнена, що прочитаю про нього завтра в «Сіетл Таймс».

— Ой, де твій командний дух? Громадське радіо може давати ексклюзиви, — наполягає він. Ми вели цю суперечку вже десятки разів, починаючи з його першого тижня на станції. Домінік тоді запитав, чому наші репортери не відвідують засідання міської ради. — Хіба не було б чудово вперше випередити новину, а не наздоганяти?

Домінік, здається, не розуміє, що ми не спеціалізуємося на оперативних новинах. Коли під час стажування я пояснила йому, що іноді наші репортери просто переписують новини з «Таймсу», він подивився на мене так, ніби я заявила, що ми не будемо роздавати торбинки під час наступного збору пожертвувань. Наші репортери роблять чудову, важливу роботу — але я завжди вважала, що громадське радіо найкраще працює, коли воно зосереджується на довших форматах, глибоких аналітичних дослідженнях, матеріалах, що цікавлять людей. Саме це робить моє шоу, «Звуки П'юджета», і в нас дійсно гарно виходить. Назву програми придумала Палома, обігравши топонім затоки П'юджет-Саунд, водойми вздовж північно-західного узбережжя Вашингтона.

— Люди не чекають від нас оперативних новин — кажу, намагаючись говорити тихіше. — Ми проводили дослідження. І не має значення, звідки надходять місцеві новини. Завтра вони будуть на кожній станції, в кожному блозі та акаунті у твіттері, де лише двадцять сім підписників. І нікого не хвилюватиме, хто був першим.

Він схрещує руки на грудях, тим самим привертає більше уваги до своїх оголених передпліч і візерунку темного волосся, що зникає під рукавами. Я завжди мала слабкість до чоловічих передпліч: коли чоловік заковчував рукава сорочки до ліктів, для мене це було практично прелюдією. І це просто злочин, що такі гарні руки дісталися саме Домініку.

— Так, так, — каже він. — Я маю пам'ятати, що справжнє радіо фокусується на... про що там твій сьогоднішній випуск?

— «Запитай у тренера», — кажу з піднятим підборіддям, аби звучати якомога впевненіше. Я відмовляюся соромитися цього. Це одна з наших найпопулярніших рубрик, де у прямому ефірі відома етологиня Мері Бет Барклі — я на 98% впевнена, що це її псевдонім — відповідає на запитання

слухачів. Вона завжди приходить зі своїм коргі, а собаки роблять усе кращим.

— Ви надаєте справжню послугу суспільству, аналізуючи котячу блювоту в прямому ефірі. — Він відштовхується від кабінки, і двері за ним зачиняються з глухим стуком. — Мабуть, я хворів того дня в магістратурі й пропустив таку лекцію. Мало хто вміє передавати усі ці нюанси, окрім вашого шоу.

Перш ніж я встигаю відповісти, коридором до нас крокує Кент у своїх фірмових підтяжках і новенькій краватці із дурнувтим принтом. Сьогодні це крихітні шматочки піци пепероні. Кент О'Грейді — програмний директор радіостанції й людина, чий голос зробив його легендою Сіетла ще кілька десятиліть тому.

Він з ентузіазмом плескає Домініка по плечу, але оскільки Кент лише на кілька сантиметрів вищий за мене, влучає його долоня радше в біцепс.

— Якраз вас я і шукав. Доме, як просувається та історія?

— У нас є скандал?

— Дом. За десять років я не чула, щоб Кент так швидко давав комусь прізвисько.

— Скандал? — питаю з цікавістю.

— Можливо, — відповідає Домінік. — Я чекаю на ще один дзвінок для підтвердження.

— Чудово. — Кент проводить рукою по сивій бороді. — Шей, у Паломі буде час на початку шоу для інтерв'ю з Домом у прямому ефірі?

— У прямому ефірі? — перепитує Домінік. — Тобто... не в попередньому записі?

— Звичайно, — каже Кент. — Ми маємо першими про це повідомити.

— Треба ж щось робити з оперативними новинами, — кажу, усміхаючись, коли Домінік блідне. Хоча мені не подобається ідея поступатися йому ефірним часом, але якщо це змушує його нервувати, я, безумовно, не проти. — Гадаю, ми можемо дати тобі кілька хвилин шоу «Запитай у тренера».

Кент клацає пальцями.

— Нагадай мені зловити Мері Бет до того, як вона піде. Фрикаделька їсть тільки тоді, коли звалює всі шматочки з миски на підлогу.

— Лише кілька хвилин, так? - голос Домініка тремтить.

— П'ять, максимум. Ти впораєшся. — Кент усміхається і повертається до свого кабінету.

— Будь ласка, не зіпсуй мені ефір, — кажу я Домініку, і, не чекаючи відповіді, заходжу в кабінку В.

Домінік Юн знаходиться у моїй студії.

Технічно, це три суміжні студії: у першій перебуваю я разом з диктором і мікшерним пультом, відомим як «панель управління», далі невелика студія для дзвінків і студія А, де зараз сидить Паломі зі своїми нотатками, пляшкою комбучі та порожньою склянкою води. Домінік стоїть поруч і нервово заламує руки після того, як розлив воду на папери Паломі.

Руті довелося терміново надрукувати іншу копію.

— Мері Бет тут, — каже Руті заходячи до студії після того, як витерла калюжу Домініка. — І так, у неї є вода, і у її собаки теж.

— Чудово. Дякую. — Я вдягаю навушники и переглядаю анонс шоу, перед ефіром моє серце завжди шалено стукає.

«Звуки П'юджета» — це годинний заряд адреналіном по буднях з другої до третьої години дня. Як старша продюсерка, я керую прямим ефіром: підказую Паломі, телефоную гостям і з'єдную їх, стежу за часом кожного блоку та розв'язую будь-які проблеми. Руті запрошує гостей, а наш стажист, Гріффін, працює на лінії дзвінків у сусідній кабінці.

Іноді важко повірити, що я роблю це п'ять разів на тиждень. Тисячі людей по всьому місту налаштовують свої телефони, додатки та веббраузери на 88,3 FM. Деякі з них настільки натхненні, розважені або навіть розлючені, що можуть зателефонувати нам, аби поділитися історією чи поставити запитання. Цей інтерактив — коли ти щойно чув Палому через динаміки, а за хвилину вже говориш з нею в прямому ефірі - і робить радіо найкращою формою журналістики. Це трохи звужує світ. Ви можете слухати шоу одночасно з сотнями тисяч шанувальників по всій країні, але все одно відчуваєте, що ведучий розмовляє безпосередньо з вами. А інколи навіть здається, ніби ви двоє — давні друзі.

Я ритмічно стукаю носком своїх бежевих черевиків по найнижчій перекладині стільця. Поруч Руті поправляє навушники поверх свого платиного піксі-каре, а потім кладе руку мені на ногу, аби припинити нервову метушню.

— Усе буде добре, — каже вона, киваючи на Домініка, який сидить за склом. Ми намагаємося тримати нашу ворожнечу в таємниці, але Руті зі своєю гострою зумерською інтуїцією здогадалася про це за кілька тижнів після початку його роботи. — І не з таким справлялися.

— Ох, це точно. Ти моя одвічна героїня після того, як в останню хвилину замінила усіх чотирьох гостей нашого шоу про ірраціональні страхи.

Я обожнюю Руті. Вона прийшла до нас із комерційного радіо, де усе відбувається в рази швидше, навіть попри безкінечні рекламні паузи. Час від часу я ловлю її, коли вона наспівує собі під ніс пісеньку «1-877» KARS4KIDS. Каже, ця мелодія переслідує її навіть уві сні.

У центрі студії Джейсон Бернс піднімається зі свого дикторського ергономічного крісла, яке він спеціально замовив зі Швеції. Перед ним панель управління.

— Тиша в студії, будь ласка, — каже він своїм теплим голосом, що нагадує кленовий сироп, а його руки зависають над парою фейдерів. Джейсон — милий тридцятирічний хлопець, якого я бачила лише у картатій фланелевій сорочці та джинсах — уніформі лісорубів і корінних мешканців Сіетла. Поруч із годинником загоряється напис «ЕФІР».

— Ви слухаєте Тихоокеанське громадське радіо на частоті 88,3 FM, — каже Джейсон. — Зараз в ефірі найважливіші місцеві новини у програмі «Звуки П'юджета». Крім того, Палома Паверс задасть ентологині ваші найактуальніші питання про поведінку тварин. Але спершу — національні новини від Національного громадського радіо (НГР).

З'являється напис «ЕФІР». І далі: «З новинами НГР у Вашингтоні, округ Колумбія, я Шанті Гупта...».

Ніщо так не заспокоює, як голос ведучої новин НГР, але чомусь цього разу Шанті Гупта не приносить мені жодного спокою. Я надто зосереджена на тому, наскільки Домінік має неприродний вигляд поруч із Паломою.

Я натискаю кнопку, яка з'єднує мене з ним.

— Не сідай так близько до мікрофона, — кажу. Він, мабуть, так злякався мого голосу у вухах, що його брови підскочили до лінії росту волосся. — Інакше ми почуємо лише твоє важке дихання.

Його рот ворухиться, але я нічого не чую.

— Ти маєш натиснути на...

— Ти справді хочеш, щоб в мене нічого не вийшло?

Питання лунає у мене в навушниках. Якщо Палома й помітила нашу розмову, то вона цього не показує — натомість робить нотатки на полях свого плану. Мені раптово стає занадто тепло у светрі.

Десять років тому я була вундеркіндом, стажисткою, яка робила ідеальні ефіри та досліджувала захоптиві теми шоу і доводила Паломі разом з її колишнім продюсером, чоловіком, який пішов на пенсію ще до того, як зайняла його місце, що особлива.

— У своїй дев'ятнадцять вона збіса талановита! — репетував Кент. — Колиш вона керуватиме цим місцем.

Я не хотіла там керувати. Я лише хотіла розповідати гарні історії.

Але є Домінік — наш новий співробітник, щойно після магістратури — і ось він уже в ефірі.

— Прямий ефір за десять секунд, — каже Джейсон, перш ніж я встигаю відповісти Домініку. Відганяю заздрість і зосереджуюся на тому, що завжди було найкращою частиною моєї роботи.

Я зісковзую зі стільця, знаходжу погляд Паломи та піднімаю руку прямо вгору, імітуючи дванадцяту годину на уявному годиннику.

П'ять, чотири, три, два... — Я різко опускаю руку, наставляю палець на неї — і вона починає.

— Я Палома Паверс, і ви слухаєте «Звуки П'юджета», — каже вона у своїй натренованій манері. Її голос схожий на темний шоколад, низький і зрілий, з відтінком жіночності. У такому голосі є величезна сила, здатність змусити людей не просто слухати, а перейматися.

На фоні грає яскрава фортепіанна мелодія, яку Джейсон вимкне, щойно вона закінчить вступне слово.

— Сьогодні в нашій студії відома експертка з поведінки тварин Мері Бет Барклі, яка відповість на всі запитання про ваших домашніх улюбленців. Можливо, вас цікавить, як привести в дім нове кошеня, або чи можна навчити старого пса новим трюкам. Ми хочемо почути вас, тож телефонуйте за номером 206.555.8803, і ми спробуємо відповісти на ваші питання. Але спершу — термінові новини від репортера Домініка Юна, який приєднався до нас у прямому ефірі в студії.

— Домініку, вітаємо у «Звуках П'юджета».

Домінік мовчить. Він навіть не дивиться на неї, лише втупився у свої нотатки, ніби все ще чекає сигналу.

Мертва тиша — це погано. Зазвичай ми можемо витримати кілька секунд без нарікань слухачів, але якщо вона затягується, це вже серйозні проблеми.

— Дідько, — шепоче Руті.

— Скажи щось, — бурмочу я йому у навушники. Махаю руками, але він повністю застиг.

Що ж, раптом він зірве мій ефір, то принаймні піде на дно разом з ним.

— Домініку, — знову звертається Палома із тим самим бездоганно спокійним тоном. — Ми раді, що ти з нами!

Аж раптом він приходить до тями, ніби адреналін нарешті потрапив у його кров. Домінік блимає очима і нахиляється до мікрофона.

— Дякую, Палома, — каже він, спершу трохи невпевнено, але потім вирівнює тон. — Для мене це велика честь. Ваше шоу було фактично першим, яке я слухав перед тим, як переїхав до Сіетла на цю роботу.

— Чудово, — каже Палома. — Що ти маєш для нас?

Він випрямляється.

— Усе почалося з анонімною підказки. І я знаю, про що ви думаєте — іноді це можуть бути лише чутки, але якщо правильно ставити запитання, то можна віднайти істину. У мене було відчуття — назвімо це репортерською інтуїцією — що це може стати сенсацією. Я розслідував щось подібне про одного викладача, коли навчався в Північно-Західному університеті. — Драматична пауза, а потім: — Я з'ясував, що мер Скотт

Гілі має другу сім'ю. І хоча його особисте життя — лише його справа, він використовував кошти передвиборчої кампанії, аби тримати це в таємниці.

— Охрініти, — каже Джейсон і повертається на стільці, аби поглянути на нас із Руті. За лаштунками ми не зовсім відповідаємо стандартам Федеральної комісії зі зв'язку США.

— Тепер я знаю причину, чому не голосувала за нього, — каже Руті. — Мені не подобалося його обличчя.

— Це... це дуже серйозне звинувачення, Домініку, — каже Палома, явно шокована, але швидко оговтується. — Мер Гілі був у нас на шоу кілька разів. Можеш розповісти, як тобі вдалося про це дізнатися?

— Усе почалося на засіданні ради минулого місяця... — Він занурюється у свій матеріал і розповідає, як знайшов фінансові записи й відстежив, куди йшли гроші, і як нарешті зміг переконати таємну доньку мера поговорити з ним.

Пройшло дві хвилини. Три. Коли ми наближаємося до п'ятої хвилини, я починаю сигналізувати Паломі про зміну теми, але вона надто зосереджена на Домінікові. Починаю думати, чи можна розірвати мікрофонний шнур нігтями.

— Я не встигаю за дзвінками, — чую голос Гріффіна у навушнику. Натискаю кнопку, щоб відповісти йому напрямую.

— Запиши їхні запитання і скажи, що Мері Бет відповість на ті, які встигне.

— Ні, вони про мера. Вони хочуть поговорити з Домініком.

Ох. Гаразд. Зціпивши зуби, я переходжу до нашого чату.

Надходять дзвінки, Д. готовий відповідати?

— Схоже, у наших слухачів багато запитань, — каже Палома, глянувши на екран. — Ти погодишся відповісти на кілька дзвінків?

— Звичайно, Паломо, — відповідає Домінік із впевненістю досвідченого журналіста, а не людини, яка кілька разів погралася з цифровим диктофоном у коледжі й вирішила спробувати себе на радіо.

Коли наші погляди зустрічається через скляну перегородку, всередині у мене спалахує справжнє полум'я ненависті. Вигин його щелепи надає рішучості, якої я ніколи раніше не бачила, ніби він знає, наскільки сильно я колись цього хотіла. Кутики його губ злегка підіймаються у самовдоволеній напівусмішці. Давати коментарі в прямому ефірі — ще одна річ, у якій Домінік Юн миттєво стає досконалим.

У двері вривається Кент.

— Шей, нам доведеться перенести Мері Бет. Це ж класне, бляха, радіо.

— Руті, — кажу я, але вона вже на півдорозі до дверей.

— Всі чудово попрацювали, — каже Кент, ляскаючи Джейсона по плечу. — Я радий, що ми змогли зробити це сьогодні.

Я зсуваю окуляри, потираючи пальцями перенісся, де починає зароджуватися головний біль.

— Це неправильно, — кажу я після того, як Кент іде.

— Це ж класне, бляха, радіо, — підспівує Джейсон, імітуючи Кента.

— Видається як втручання в особисте життя.

— Хіба люди не мають права знати, що мер — шматок лайна?

— Мають, але не в нашому шоу.

Джейсон простежує за моїм поглядом, зиркаючи між мною та Домініком. Ми з ним прийшли на роботу з різницею в кілька тижнів, тож він знає мене надто добре, щоб зрозуміти, чому я засмучена.

— Тебе бісить, що у Домініка так добре виходить, — каже він. — Не подобається, що у нього є талант і він вийшов у прямий ефір через кілька місяців після початку роботи.

— Я... — починаю, але запинаюся. У його словах це звучить дуже гидко. — Не має значення, як я до цього ставлюся. Я не хочу виходити в ефір. — Принаймні, більше. Немає сенсу бажати того, що ніколи не станеться.

Руті повертається, її щоки розчервонілися.

— Мері Бет розлючена. — Вона клацає навушниками й одягає їх. — Вона каже, що їй довелося скасувати приватне заняття з одним із дітей Білла Гейтса, щоб бути тут.

— Пізніше ми надішлемо їй листа з вибаченнями. Ні, я подзвоню їй.

— У мене не вистачає ліній, — каже Гріффін у мене в навушнику.

— Руті, можеш допомогти Гріффіну? Я підключуся, якщо буде потрібно.

— Добре.

— Дякую.

Домінік по черзі зачитує кожен незаконний платіж. Цифри вражають. Річ не у тім, що ефір поганий — просто якимось чином він перетворився на шоу Домініка, і я більше не контролюю його. Тепер він — зірка.

Тож я відкидаюся назад на спинку стільця й дозволяю Па-ломі та Домініку вести ефір далі. Домінік отримає похвалу та прихильність глядачів, а я залишуся тут, за лаштунками.

Кінець: ніколи.

Рекомендована література

На горизонті - ти

Ненавидіти Адама
Коннора

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ